

Sygn. akt I CSK 163/14

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa Miasta W.
przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej "[...]" w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 listopada 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 4 września 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1800,-
(jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 września 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...], po ponownym rozpoznaniu sprawy oddalił apelację pozwanej Wspólnoty Mieszkaniowej „[...]” w W. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 30 listopada 2010 r. w sprawie o wydanie powodowi Miastu W. nieruchomości oraz o zapłatę. Powództwo zostało najpierw uwzględnione, następnie w wyniku apelacji pozwanej zostało w całości oddalone. Po ponownym rozpoznaniu sprawy przez Sąd Apelacyjny w wyniku rozpoznania skargi kasacyjnej i uchylenia jego wyroku przez Sąd Najwyższy, Sąd drugiej instancji uwzględnił powództwo.

W skardze kasacyjnej pozwana zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 328 § 2 k.p.c. oraz prawa materialnego, tj. art. 6 w związku z art. 17 i art. 22 ustawy o własności lokali poprzez błędną wykładnię oraz art. 222 § 1 i 2 k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie; art. 230 w związku z art. 225 i art. 224 § 2 k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, a także art. 3 ust. 1 i art. 4 ust. 1 i 5 ustawy o ochronie przeciwpożarowej. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o jej nieprzyjmowanie do rozpoznania lub o oddalenie wraz z zasądzeniem kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi pozwana powołała się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, na potrzebę wykładni wskazanych przepisów ustawy o własności lokali i na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.). Pomimo ujęcia zagadnienia prawnego w postaci trzech pytań i formalnie rozbudowanego ich uzasadnienia nie została wykazana potrzeba analizowania tych kwestii przez Sąd Najwyższy w warunkach rozpoznawania skargi kasacyjnej. To samo dotyczy wątpliwości interpretacyjnych wskazanych na wstępie,

a w uzasadnieniu już nie podnoszonych przepisów ustawy o własności lokali. Ponadto, w uzasadnieniu potrzeby wykładni tych, nieskonkretyzowanych w tymże uzasadnieniu przepisów, tylko odwołaniu się znowu do zagadnienia prawnego, wcześniej przedstawionego, skarżąca jako rozbieżność w orzecznictwie konfrontuje wyrok Sądu Apelacyjnego w [...] z wyrokiem Sądu Najwyższego. Co jednak istotniejsze, skarżąca jakby zapomniała, a raczej zignorowała wydane już w rozpoznawanej sprawie orzeczenie Sądu Najwyższego, w wyniku wniesionej skargi kasacyjnej. Do orzeczenia tego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2013 r., I CSK 295/12, niepubl.) zastosował się Sąd drugiej instancji w zaskarżonym wyroku, zgodnie z art. 398²⁰ k.p.c. Jak podnosi trafnie strona powodowa w odpowiedzi na skargę w niniejszej sprawie, skarga ta jest oparta na zarzutach naruszenia przepisów prawa, które co do istoty zostały już rozpoznane w powołanym wyroku Sądu Najwyższego. Na podstawie wskazanego art. 398²⁰ k.p.c. nie mogą więc być podstawą kolejnej skargi, a więc i przedmiotem stawianych, a w znacznym stopniu rozstrzygniętych zagadnień prawnych lub wątpliwości interpretacyjnych.

Niezasadne jest również odwołanie się do oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2011 r., II CSK 59/11, niepubl. i z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.), nie tylko dlatego, że formułowanie takiej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej pozostaje w sprzeczności z jednoczesnym stawianiem szeregu zagadnień prawnych i wątpliwości interpretacyjnych, co sobie wzajemnie przeczy, ale także ze względu na wagę uchybień formalnych, zarzucanych Sądowi drugiej instancji, rozpoznającemu już ponownie sporną sprawę. Skarżąca nie wykazała, aby podnoszone przez nią naruszenie przez zaskarżony wyrok art. 328 § 2 k.p.c. miało kwalifikowany charakter, jako że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, podniesiony przepis z zakresu procedury cywilnej tylko wyjątkowo może być podstawą skargi kasacyjnej.

Mając to na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania, rozstrzygając o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

[aw]